

Akiken egy ... erdőtvörvény csattan

Igen sokféle megközelítésből hallottam véleményeket ezen előírásokról (szakemberektől jót igen keveset).

Bükki fakitermelő szakmunkásként én a törvény 1§ C; a vidékfejlesztéshez az erdőgazdálkodással összefüggő foglalkozási lehetőségek bővítéséhez szeretném elmondani saját és kollégáim véleményét.

E törvény cél komolyságát még mi, kevésbé tanult emberek is megkérdőjelezzük, mikor az első rendeletek között azt találjuk, hogy a bükki erdőkben, március 31-től augusztus 31-ig semmilyen fakitermelési munka nem végezhető. Ezért is több felől szeretnék bizonyosságot adni arról, hogy ezeket nem gyakorlati szakemberek vetették papírra.

Azt mindenki igen jól tudja, hogy a vegetáció nem egyszerre indul. Amikor a Tisza mentén már zöldben van az erdő, nálunk a Bükkben a völgyekben, az északi lejtőkön, a fennsíkon a fiatalok még nem tudnak májusfát állítani. Ez mindjárt egy hónap az itteni dolgozók javára, és már április végén májusban vagyunk. Ez a hónap a legkényesebb fakitermelési szempontból. De a tervszerű gazdálkodásban az erdőnevelési munkákat is el kell végezni, mely időszakban a tisztításokat kellő odafigyeléssel hibátlanul végre lehet hajtani. Ezek a feladatok olyan gyorsan elvégezhetőek, hogy a fészkelő madarak zavarása sem történik több napon keresztül. Már túl is jutottunk azon az időszakon, mikor a legkönnyebben „somzik” a fa kérge. Ilyenkor egy gyakorlatias szakember nem kizavarja a munkást az erdőből, hanem

meghatározza azt a termelési technológiát, amivel a gyéritések egyes területeken elvégezhetőek. Ami az előző évtizedek, évszázadok gyakorlatában úgy zajlott: amíg a vegetációs időn kívüli ledűtötgetett, gyérités korú faegyedeket, rövidfás termelési technológiával, nálunk általában fogatos közelítéssel a munka nagy precizitással elvégezhető. Ilyenkor a ló és a szán sokkal jobban irányítható, fékezhető a meredek oldalakon, mint fagyon vagy hóban. Azt tudja mindenki, ha ugyan nehezebben is, vegetációs időn kívül is sérül a visszamaradó fa, ha nem tudunk kellőképpen vigyázni rá.

Minden erdészeti területén vannak egészségügyi termelési feladatok, amiket ebben az időben el lehetne végezni. Gondolok itt a fenyőszáradásra vagy a viharkárra. Ezt szintén gyakorlatból tudjuk, hogy mindenhol kitermeltetik, feldolgoztatják. Nálunk ebben is van egy csavar. Azokat a fákat, melyek nem egybefüggően dőltek ki, vagy az állva maradt fák közé szakadtak be, nem lehet összetermelni. A természetvédelmi előírások miatt nem lehet termelni pl.: Farkas-gödörben, Mária-forrás felett, Nyár-újhegy oldalban stb. Több ezer köbméter fa rohad, megy tönkre. Etetik a rovarokat, nevelik a laskagombát. (Az államnak nincs szüksége rá, mert olyan gazdag, miközben sok szegény megfagy tüzelő hiányában.)

Nyaranta sok fakitermelőnek a szénégetés és a mészégetés is megélhetést biztosított. Sajnos ilyen magas tűzifárák mellett a faszenet gazdaságosan eladni nem lehet.

Számunkra, bükki fakitermelőknek az erdő a megélhetést, nem csupán favigaszt jelent, jelentett. Őseink is az erdőből éltek, és mi is úgy rendezkedtünk be gépek, eszközök terén, hogy utódaink is ezt az ősi szakmát folytathassák. Most viszont számos térségbeli teljes település lakossága: Ómassa, Répáshuta és más környékbeli település lakói: Kisgyőr, Mocsolyás, Sály, Nagyvisnyó, Kács, Felsőtárkány, Mályinka, Tardona kényszerhelyzetbe kerülnek, munka nélkül maradnak.

A dolgozók: elmennek munkanélküli segélyre, a vállalkozójuk: talpon tud-e maradni mire lejár a könyöradamány?

A vállalkozó: őszre visszajönnek-e az emberei, át tudja-e vészelni ezt az öt hónapot?

Az erdészetek: lesz-e aki az engedélyezett szűkös időben el tudja majd végezni az összes feladatot?

Az önkormányzatok: fogják-e tudni fizetni a segélyre kényszerülő munkásembereket?

Hát milyen ez a törvény?

Úgy érzem, mintha Reményik Sándor „Az Erdély magyarjaihoz” című verset rólunk is írta volna.

S megfogadva sorait „Nem, mi innen nem megyünk!”

Lehetőségeinkhez képest mindent megteszünk, hogy e törvény összevetőit és elfogadóit a törvény életszerű módosítására kérjük.

Horváth László

bükki fakitermelő
(fakitermelői válogatott kerettag)

Bakos Tibor (1935–2010)



Tibor 1935. március 15-én született a Somogy megyei Csökölyben. Itt végezte elemi iskoláit is. A soproni erdészeti szakiskolában érettségizett. 1954-ben nyert felvételt a Soproni Erdészeti Főiskolára. 1956-ban vette feleségül menekült társát, Csiba Magdolnát, akinek már több éve udvarolt. Két gyermekük született: Péter és Adrianna. Két unokának örvezdhetek életük folyamán. 1957-ben került Kanadába a többi 200 diáktársával Vancouver-be.

1959-ben szerezte meg erdőmérnöki diplomáját a British Columbia-i Egyetem Soproni Division-ján. Szakmai pályafutását ő is, mint so-

kan mások, erdőbecslési munkával kezdte, de hamarosan már a B.C. Forest Products vállalatnál dolgozott mérnöki munkálatokban. Ettől a vállalattól ment nyugdíjba 33 éves szolgálat után, bár a vállalat neve az évek folyamán Fletcher Challenge-re, majd Timber West-re változott. Szorgalma és szakmai hozzáértése hamar felemelte mérnöki pályáján. 1964-ben már erdőmérnök-helyettesként dolgozott a vállalat egyik kitermelő részlegén. Mérnöki pályája folyamán a vállalat hét alkalommal léptette elő, mely előléptetés legtöbbször lakóhely-változással is járt. Éltek ők Pitt Lake-en, Haney-ben, Campbell River-ben, majd Duncan-ban telepedtek le véglegesen.

Nyugalomba vonulása előtti pozíciójában már 310 ezer hektár erdőterület tartozott felügyelete alá, ahol évi egy millió köbméter rönkfa kitermelésével járó mérnöki munkák, mint költségvetés, egy- és ötéves tervek elkészítése és kivitelezése tartozott feladatkörébe. Körzeti főmérnöként (Regional Chief Engi-

neer) vonult nyugdíjba 1992-ben. Mi sem bizonyítja kiváló szakmai munkáját, mint az a tény, hogy nyugalomba vonulása után a vállalata 5 éven keresztül időnkint visszahívta tanácsadási munkákra. Sok elismerést kapott mind a vállalat vezetőtől, mind a tartományi erdészeti hivataloktól mérnöki és természetvédelmi munkájáért.

Tibor olyan személyiség volt, akit első beszélgetésre barátjának fogadhatott el bárki. Segítőkézsége nemcsak a legközelebbi barátaira hatott ki, de mindenkire, aki rászorult és kérte azt. Vidámságot csak komoly problémák megoldásakor cserélte fel komolysággal. Döntéseiben és beszédében nem volt arrogáns, vagy megvető érzület, higgadtan, érthetően adta elő meglátásait, jótanácsait.

Tibor családszerető és magyarságát nem szégyenlő egyéniség volt. Több éven keresztül vezetőségi tagja volt a Nanaimoi Magyar Kulturális Egyesületnek. Magyarországra gyakorta visszajártak feleségével és gyermekeikkel,